

αἰγῖ-πόδης, ου, ὁ, ὁ ἔχων πόδας αἰγείους, Ἰμ. Ὀμ. 18. 2. 37.
αἰγῖ-πους, ποδός, ὁ, ἡ, -που, -τό, = τῷ προηγ., Ἡρόδ. 4. 25.
αἰγῖ-πύρος, ὁ, φυτόν ἔχον ἐρυθρὸν ἄνθος, ἀγαπητὸν δὲ εἰς τὰς αἴγας (γιδότανον), Θεοφρ. Ἰ. Φ. 2. 8, 3. Θεοκρ. 4, 25, αἰγιόπυρον, τό, ἐν Ἄνθ. Π. παρὰρτ. 120.
αἰγίς, ἴδος, ἡ. **I.** ἡ αἰγίς, ἥτοι ἀσπίς τοῦ Διὸς, ἐκτίμωσα ἐρόμων καὶ ἑκκληθῆν, ὡς περιγράφεται διὰ μακρῶν ἐν Ἰλ. Ε. 738, κτλ. καὶ οὕτω πιθανῶς ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἐξ ἧς καὶ τὸ αἰσώσις = ὠρμητικῶς κινουμαι.—Ἐν ἔργois τῆς τέχνης ἡ αἰγίς φαίνεται ἐπὶ τῶν ἀγαμάτων τῆς Ἀθῆναις, οὐχὶ ὡς ἀσπίς, ἀλλ' ὡς βραχὺς ἐπενδύτης, κεκαλυμμένος διὰ λεπίδων καὶ ἔχων κερατῆν Γοργόνος καὶ θυ σάνους ἐξ ὄρων (θυσανάσσα)· ἐντεῦθεν κόλλος αἰγίδος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 404. Οἱ καλλιτέχναι ἀναμειβόμενοι ἐλάμβανον τὴν λέξιν ὡς παραγομένη ἐκ τῆς λέξεως αἰγῖ καὶ ὡς σημαίνουσαν ἐπενδύτην ἐξ αἰγίου δέρματος, Εὐρ. Κλέυλ. 360. **II.** θύελλα ὠρμητικῆ, καταγίς φοβερά, ὡς ἡ σειοθεῖσα αἰγίς, Αἰσχύλ. Χο. 592· πρὸλ. αἰγίξω, ἐπαγίξω, καταγίξω. **III.** τὸ ἐγκάρδιον τῆς πεύκης. (καρδίαι), Θεοφρ. Ἰ. Φ. 3. 9, 3. **IV.** κηλὶς ἐν τῷ ὀφθαλμῷ, Ἰπκ. Κωακ. 153.
αἰγίσκος, ὁ, ὕποκορ, τὸ αἶψ, Ἐβδ.
αἰγιάσεις, συνηρ. αἰγιάξ, Δωρ. ἀντὶ αἰγλήσεις.
αἰγιάξω, ἀκτινοβολῶ, λάμπω φαεινῶς, Μανέθ. 4. 264.
αἰγλή, ἡ, κυρίως τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, λαμπρότης, Ὀδ. Δ. 45, κτλ. ἀκόλουθος, ἀπλῶς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας· λευκὴ αἰγλή, Ὀδ. Ζ. 45· εἰς αἰγλάν μολεῖν, ἰδένειν εἰς τὸ φῶς, ὁ ἐ. γεννηθῆναι, Πινδ. Ν. 1. 55· Ὀλύμπου μαρμαρόεσαν αἰγλάν, Σοφ. Ἀντ. 610 (λυρ.)· —Περὶ τοῦ Σοφ. Φ. 831 (λυρ.) ἴδε ἐν λέξ. ἀντίχω. **I.** **2)** πῶσα περιστράπτουσα σιταπλότης ἡ λάμψις, αἰγλή γαλοῦ, ἡ λάμψις τοῦ ἐστὶλπωμένου γαλοῦ, Ἰλ. Β. 458· τὰς πυρφόρους Ἀρτέμιδος αἰγλάς, τὰς λάμψεις τῶν πυρσῶν αὐτῆς, Σοφ. Ο. Τ. 208 (λυρ.)· μέλαιναν αἰγλάν, τὴν μετὰ καπινοῦ λάμψιν, τὴν ἐκπεμπομένην ἐξ σβεννομένης πλῆον πυρκαϊῆς, Εὐρ. Τρω. 549· πρὸλ. τοῦ τοῦ Οὐεργίλλου *atro lumine taedas* Aen. 7, 456. **3)** μεταρ. λαμπρότης, δοκῆ· αἰγλή ποδῶν ἐπὶ ταχυτήτος, Πινδ. Ο. 13, 49· διδούστος αἰγλά, ὁ ἀντ. Π. 8. 136. **II.** ὁ Ἡούγ· ἀναρίρει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ Σοφ. (Ἄποσπ. 524) ὡς = γλιδῶν, ψέλλιον· καὶ ἐκ τοῦ Ἐπιχ. ὡς πέδη, θεομός. Ἐν τοῖς Δ. Β. 354, φέρονται καὶ τὰ ἐξῆς περὶ τῆς λέξεως ταύτης· Ἄδῃλη, λαμπρῶν, ἀνῆγ, φέγγος, φῶς, καὶ ἡ θυσία δὲ ἡ ὑπὲρ τοῦ κατακλιτισμοῦ εἰς Δελφοῦς ἀπαγομένη αἰγλή ἐκαλεῖτο, καὶ ποπάνου τὴν εἶδος, ἐν ᾧ διεκλάσαστο εἰδῶλα, καὶ βόλος φαλλός κυβετικός αἰγλή ἐκαλεῖτο, ἀλλὰ καὶ ἡ σελήνη καὶ τοῦ ζῴου τὸ περίμεσον, καὶ παιδιὰ τῆς ἐκαλεῖτο αἰγλή, καὶ ὁ Ἀσκληπιός, καὶ χλιδῶν δὲ τῆς οὕτως ἐκαλεῖτο· ἐνοιε δὲ φασὶ σημαίνει καὶ τὸν περιπέσιον κόσμον ἢ τὸν ἀμφιζῆα, ἢ ἀπλῶς ψέλλιον· σημαίνει δὲ καὶ τὴν πέδη ἢ αἰγλή, ὡς παρ' Ἐπιχάρμω.
αἰγλήεις, εσσα, ἐν, λάμπων, ἀκτινοβολῶν· παρ' Ὀμήρω πάντοτε αἰγλήεντος Ὀλύμπου, Ἰλ. Α. 532, Ὀδ. γ. 103· οὕτω Κλάρος αἰγλήεσσα, Ἰμ. Ὀμ. εἰς Ἀπδῶλ. 40· πάλω αἰγλή, Ἰμ. Ὀμ. 32. 9· οὐδέ τις ἐπίρρ., αὐτὸς 31. 11.—Δωρ. αἰγιάσεις, συνηρ. αἰγιάξ, κῶσα αἰγιάεν.. θυσανῶ, Πινδ. Π. 4, 411· αἰγιάεντα κόσμον, αὐτὸς 2. 19· αἰγιάεντα σώματα, Εὐρ. Ἄνδρ. 286 (λυρ.).
αἰγλήτης, ου, ὁ, ὁ φωτοβόλος, ὁ ἀκτινοβολῶν, ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀπολλ. Ρόδ. 4. 1716.
αἰγλήφρος, ου, ὁ, αἰγλήεις, ὁ λάμπων, ὁ φέρων αἰγλήν, Ἐπιφάν. τόμ. 2. 270.
αἰγλο-βόλις = βάλω ἀκτίνας φωτός, Μανέθ. 4. 188.
αἰγλο-φάνης, ἐς, ἀκτινοβόλος, φωτοβόλος, Ἄνθ. Π. 12. 5.
αἰγλο-βάτης, ου, ὁ, = τῷ ἀρχαιοτέρῳ αἰγισβάτης, Ἄνθ. Π. 12. 41.
αἰγο-δοσκάς, ὁ βόσκων αἴγας, Θεο. Στεφ.
αἰγοδιῶξ, ὠκος, ὁ τὰς αἴγας ὠικών, Χοιροδοσκ. ἐν Α. Β. τόμ. 3. σ. 1381 καὶ Ἐτυμ. Μ. σ. 451 ἐν λέξει θηροδιῶξ.
αἰγοδόρος, ον, (δορά) = ὁ ἐξ αἰγείου δοράς, Ὀπκ. Ἄλ. 5. 356.
αἰγο-θῆλας, ου, ὁ ἀμέλγων τὰς αἴγας, εἶδος γλαυκός, *capri-milvus* Ευροπαεύς, Ἄριστ. Ἰ. Ζ. 9. 30, 2. Αἰδ. περὶ Ζ. Φ. 3. 39.
αἰγοθῆρας, ὁ θηρεύων ἀγρίαίς αἴγας, Αἰδ. Ἰστ. Ζ. Δ', 16, ἐκδ. Ἰακωβίου, ἀλλ' ὁ Π. Ἐρῆριος ἐν τῇ ἐκδ. αὐτοῦ ἔχει «αἰγοθηρικῆ»·
αἰγόκρας, ατος, τό, εἶδος μαράθου ἢ μαράθρου, *foetum Graecum*, Γαλην.
αἰγο-κερεύς, ἴως, Ἰων. ἥος, ὁ, = τῷ ἐπομ. Π. Ἄρατ. 386.
αἰγόκρως, γεν. -κρω, δοτ. -κρω, Μανέθ. 1. 106· αἰτ. -κρω, Πλούτ., Λουκ. Μεταγεν. ἐν -κρωτος, Ὀυλλαν. πρὸλ. Θωμ. Μ. 193· (κίρας) = ὁ ἔχων γράνον κίρατα, Ἄνθ. Πλαν. 4. 234.
II. ὡς οὐσ. ἀρσ. ὁ Αἰγόκρωσ ἐν τῷ Ζωδιακῷ κύκλῳ, Σὺλλ. Ἐπιγρ. 6179, Ἄρατ. 286, Πλούτ. 2. 908C. Λουκ. Ἄστρ. 7.
αἰγο-κίφαλος, ὁ, ἴως ἡ κερασεφόρος γλαυξ, *Strix otus*, Ἄριστ. Ἰ. Ζ. 2. 15. 7.
αἰγ-ὄλιθρος, ὁ ὀλέθριος εἰς τὰς αἴγας ἴως τὸ *azalea pantica*, δὴληθηδὸς φυτόν, Ἄναιγ. Καρ. σ. 30, Πλιν. Η. Ν. 21. 13.
αἰγομελής, ἐς, ὁ ἔχων μέλη πράγου, Ὀρφ. Ἰ. 10. 5.

αἰγο-νομεύς, ἴως, Ἰων. ἥος, ὁ = αἰγίνομεύς· αἰγοδοσκός, Νικ. Ἄλ. 39.
αἰγο-νόμιον, τό, ποιήνην ἡ ἀγέλη αἰγῶν, Ἡσύχ. ἐν λ. αἰγο-πόλιον, κτλ.
αἰγο-νόμος, ον, = αἰγινόνομος, Ἄνθ. Π. 7. 397.
αἰγ-ὄνουξ, ὠκος, ὁ, ἡ, = αἰγῶνουξ, Ἄνθ. Πλαν. 4. 258.
αἰγο-πίθηκος, ὁ, εἶδος πίθηκων ἔχοντος μορφῆν αἰγός, Φιλοστοργ. Ἰστ. Ἐκκλ. 3. 11.—εἶδος πίθηκων φερόντων τράγου γένειον κατὰ τὸν Κυδέρον.
αἰγὸ-πλαστός, ον, ἔχων σχῆμα αἰγός, Ἐμπεδ. Σφαίρ. 139.
αἰγο-πόδης ου, ὁ, = αἰγίπόδης, Ἄνθ. Πλαν. 1. 15.
αἰγο-πρόσωπος, ον, ἔχων πρόσωπον αἰγός, Ἡρόδ. 2. 46.
αἰγο-σκελής, ἐς, ἔχων σκέλη αἰγός, Πάν, Φιλοστοργ. Ἰστ. Ε. 3. 11.
αἰγο-τρίχλω, ἔγω τρίχας αἰγός, Στερὰδ. 822.
αἰγὸ-τρίψ, ἴδος, ὁ, ἡ, (τρίψ) = πεπατημένος ὑπὸ αἰγῶν, Διον. Ἄλ. 19. 12.
αἰγο-φάρος, ον, ὁ ἰσθίον αἴγας, ἐπιθ. τῆς Ἡρας ἐν Σπάρτῃ, Πανσ. 3. 15. 7.
αἰγ-ὄφθαλμος, ὁ, = αἰγός ὀφθαλμός, εἶδος πολυτίμου λίθου, Πλιν. 37. 72.
αἰγυπίος, ὁ, = εἶδος γυπός, συνηρ. παρὰ ποιηταῖς ἀπὸ Ὀμήρου καὶ ἑφεξῆς, αἰγ. γαμψώνυχας, ἀγκυλοχεῖλαι, Ἰλ. Π. 428, πρὸλ. Ὀδ. Π. 217, Ἡρόδ. 3. 76, Ἄριστ. Ἰ. Ζ. 9. 1, 20 καὶ 25.—αἰγυπίος καὶ γυψ διαφέρουσι (αἰγυπιὸν γυψὲς τε, Νικ. Θ. 406), καθ' ὅσον ὁ πρῶτος εἶναι γυψ αἰγῶν (γυψατός ἡ ὑπέστος), Λατ. *vultur barbatatus* (Γερμαν. *Lammer-geier*), ὁ ὁποῖος ἀρπάζει ζῶντα ζωα, (πρὸλ. Ἰλ. Π. 460, Ὀδ. Χ. 302, Σοφ. Ἄλ. 166)· ὁ δὲ δευτέρος (γυψ) εἶναι ὁ Λατ. *vultur cinereus* (ἀγγλ. *carriion vulture*), κρημόμενος ἐκ νεκρῶν πτωμάτων.
Αἰγυπτιδῆζω, εἶμαι ὡς Αἰγύπτουσι, μιμοῦμαι τοὺς Αἰγύπτους, ὁ ἐ. εἶμαι ὄλιος, πανούργος, Κρατίνος Ἀδελφ. 32. πρὸλ. Ἄριστοφ. Θεσμ. 922, Βαλκ. Ἄδων. σ. 357.—Αἰγ. τῶν δόγματι, περὶ τοῦ Πλάτωνος, Εὐσ. Αἰγ. Προπ. 698D, πρὸλ. Εὐαγγ. ἀπὸ 20C.
2) ὁμιλῶ τὴν Αἰγυπτιακὴν γλῶσσαν, Λουκ. Φιλόφ. 31. **II.** εἶμαι ὡς ἡ Αἰγύπτου, δηλ. ἐπικλύσομαι ὑπὸ ὕδατων, Φιλοστρ. 831
Αἰγυπτιακός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς ἡ ἐπιτηδεῖος διὰ τοὺς Αἰγυπτίους, Πλούτ. κτλ.—Ἐπίρρ. -κῶς, Ἐκκλ.
Αἰγυπτιασμός, ὁ, μίμησις τῶν Αἰγυπτίων, Εὐστ. εἰς Διον. Π.
Αἰγυπτιαστί = Αἰγυπτιαστί, (ὡς ἀναγνώσκει ὁ Δινδ.), Ἰωσηφ. κατ' Ἀπθίωνος 1. 14.
Αἰγυπτίος, α, ον, ὁ ἐξ Αἰγύπτου, Ὀμ. κτλ. [παρ' Ὀμ. **Αἰγυπτίη**, Αἰγυπτίων, κτλ. εἶναι ἀναγκαῖως τρισύλλαβος, Ὀδ. Δ. 83, 127, 229, Π. 432., ἐν Αἰσχύλ., Ἰκ. 817 ὁ Ἐρμῶν διορθεῖ Αἰγυπτίον χάριν τοῦ μέτρου].
Αἰγυπτίω, ποιῶ τὴν ὡς Αἰγύπτου, δηλ. μεταφών. χράων. Κωικ. Ἄδων. 95B (ἔνθα ἴδε Meineke), Ἡσύχ. συνηρ. ἐλέει.
Αἰγυπτιστί, ἐπίρρ. (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. ***Αἰγυπτίζω**) = ἐν τῇ γλῶσσῃ τῶν Αἰγυπτίων, Ἡρόδ. 2. 46. **II.** κατὰ τὸν τρόπον τῶν Αἰγυπτίων, ὁ ἐ. πονηρῶς, Θεοκρ. 15. 48.
Αἰγυπτισ-ὠδής, ἐς, = ὁμοίος Αἰγυπτίῳ, Κρατίν. Νεώτ. Γίγ. 2, ἔνθα ἴδε Meineke.
Αἰγυπτο-γενής, ἐς, ἐξ Αἰγυπτιακοῦ γένους, Αἰσχύλ. Πέρσ. 35.
Αἰγυπτος, ὁ, ὁ ποταμὸς Νεῖλος, Ὀδ. Δ. 477, καὶ ἀλλ., καίτοι καὶ ὁ Ἡσίοδος καλεῖ αὐτὸν Νεῖλον. **2)** ὁ βασιλεὺς Αἰγυπτου, Αἰσχύλ. Ἰκ. 10, κτλ. **II.** ἡ Αἰγύπτου, Ὀδ. Ρ. 448, κτλ.:—**Αἰγυπτῶνδε** = εἰς Αἰγύπτου, Ὀδ. Ρ. 426.
αἰγυλιός, ἡ αἰγυλιός, ὁ, εἶδος σμικρῆς γλαυκός, Ἄριστ. Ἰ. Ζ. 8. 3. 9. 17, 2., γράρεται δὲ αἰγυλιός ἐν 6. 6. 3.
αἰγῶνουξ, ὠκος, ὁ, ἡ, (ὄνουξ) ὁ ἔχων ὄνυχας αἰγός, Ἄνθ. Π. 6. 35.
αἰγ-ώνυχον, τό, ὁ ὄνουξ τῆς αἰγός, φυτόν τι, ὄπρ καὶ λιθόθεσμον ἐκαλεῖτο, Διοσκ.
αἰγ-ωπός, ὄν, = ἔχων αἰγός ὀφθαλμούς, ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἄριστ. Γεν. Ζ. 5. 1, 17: καὶ = ὁμοίος τοῖς ὀφθαλμοῖς τῆς αἰγός, ἐπὶ ὀφθαλμῶν, αὐτόθι, πρὸλ. Ἰ. Ζ. 1. 10, 1.
αἰδέωλος, ον, Δωρ. ἀντὶ τοῦ αἰδέωλος.
αἰδένης, «διαστρίβων, Ταραντίου», Ἡσύχ.
Ἄιδας, Δωρ. ἀντὶ τοῦ Ἄιδος, Ἄιδης, συνηρ. ἐν λυρικοῖς χωρίοις τῶν Τραγ.
αἰδασμός ἢ αἰδασμός, ὑποκείμενος εἰς ἀπόστιαν διαρκῶς δασμῶν, ὡς ἐπὶ μεθώσεως ἀγροῦ ἡ λέξις εὐρηται ἐν ἐπιγρ. τῆς Χίου, Βουλ. de cor. Hell. 111, σ. 243. 246, ὡλλ' ἡ σημασία αὐτῆς ἀμφισβητεῖται.
αἰδέομαι, Ἰλ., κτλ., Ἐπ. προστακ. αἰδέσθω, Ἰλ. Ο. 503, Ὀδ. Ἰ. 269: Ποιητ. ἐπίσης αἰδέομαι. Ὀμ., μετοχ. αἰδόμενος, Αἰσχύλ. Ἰκ. 362, Εὐμ. 549, Εὐρ. Φοῖν. 1489 (ἀπαντα λυρ.).—Προστακ. αἰδέο, Ἰλ. Φ. 74.—παρατακ. ἡδούσθω, Αἰσχύλ. Πέρσ. 810, κτλ., αἰδέοντο, Πινδ., ποιητ. αἰδέοτο, Ἰλ. Φ. 468:—μέλλ. αἰδέσομαι, Χ. 124, Ἄτρ., Ἐπ. αἰδέσομαι, Ὀδ. Ε. 388: μετὰ γεν. αἰδεσθησομαι, Διον Κ. 45, 44, Γαλην., (ἐπ.) Εὐρ. Ἰ. Δ. 900:—ἀορ. μέσ. ἡδεσάμην, Ὀδ. Φ. 28, Ἄτρ. (ἴδε ἐν τίλει), Ἐπ.